

Ko me je zjutraj nesla na travo pred blokom,

sem z lahkoto lulal, kakal pa ne. Vrnila sva se gor. Dobil sem skodelico mleka. Mamica je prižgala radio, počakal sem na vremensko napoved. Še ta udarec! V službi je bil tip, ki ni bil sposoben scmariti normalne kombinacije. Serviral je zmazek: pretežno oblačno z burjo na Primorskem. Pokora človeška!

22
Ko sva se odpravila k teti, še ni pihalo. Cilka je verjetno pela še od prejšnjega dne, medtem ko je barvala vhodna vrata na rumeno. *Mačke so lepše kakor psi.* Te pesmi nikoli nisem maral, zdaj ko sem bil tako uničen, pa me je spravila v jok. Mamica je končno opazila moje psihično stanje in se raznežila. "Kaj je narobe, tulipanček moj?" Še bolj sem zajokal. Hotel sem se ji zasmiliti v dno srca. Naj vidi, kako mi je težko!

"O, ti ubogi cvetlični lonček, nikar ne jokaj, no, saj bo vse v redu. Ne bova hodila v park in bo vse v redu," je rekla. Tega sem se še bolj ustrašil. Park mi je bil vendar zelo všeč.

"Vi ga potolažite, Cilka," je rekla mamica.

"Ja, seveda, že tale vrata ga bodo razveselila, a ne, Aksel? V barvi narcis."

“No, mudi se mi v službo. In nobenih priboljškov, da se razumeva,” je ukazala mamica. “Saj veste, da ga po siru in tortelinih dajejo vetrovi.”

“Seveda, seveda, vetrovi,” je rekla moja varuška.

Ko je mamica odšla, mi je Cilka najprej dala priboljšek.

“Skorjica sira je zmeraj odlično zdravilo za žalost,” je rekla. “Vetrovi jo takoj odpihnejo.”

Če priboljšek dobim zjutraj, se vetrovi do štirih, ko pride mamica, že poležejo. Cilke pa ne motijo, ker jih ima tudi sama. No, da se ne bomo finih delali, povem naravnost: Pes, ki prdi, ni prav nič bolj nemaren kot človek, saj prdijo tudi ljudje, ampak na skrivaj, v kakšnem kotu ali na prostem, psi pa ne kompliciramo.

“Kako čudno se ti svetijo oči, Aksel,” me je ogovorila Cilka.

“Pa ja ne boš zbolel ... Samo še tole dokončam, potem bova brala. To zmeraj paše.” Polizal sem ji roko in čakal. Ko so bila vrata, skupaj s podboji, prekrita z rumeno, je rekla:

“Pazi, da se ne boš pritisnil na barvo. Greva v mojo knjižnico.” Sledil sem ji. Njene omare s knjigami segajo od tal do stropa. Česar me ni naučila televizija, so me Cilkine knjige. Iz njih sem izvedel, da je svet okrogel in da je na drugi strani sveta noč, ko je pri nas dan.

“Lahko ti berem o pomembnih, slavnih psih,” je rekla. “Tukaj imava zgodbe *Lesi se vrača*, *Ovčar Runo*, *Hektor in zrela hruška*,

Kazan, *volčji pes*, *Divji pes Dingo*, *Pasje življenje*. Veš, imela sem svojega psa, Jupiter mu je bilo ime, vsak dan sva skupaj brala. Dočakal je visoko starost in umrl naravne smrti.”

Še nikoli mi ni povedala, da je imela Jupitra. In tudi pasjih zgodb mi še nikoli ni brala. Neverjetno, kaj vse se mi je zaradi spoznanja v parku odprlo!

“No, katero bi?”

Pokazala mi je vsako posebej, izbral sem *Lesi*. Tekel sem na teraso.

Namestila sva se in začela je brati. *Lesi je bila najbolj znan in najlepši pes v vasi. Vsak dan*

po pouku je čakala svojega dečka pred šolo.

Vaščani so lahko po njej naravnali uro.

Nekega dne pa je deček stopil na

šolsko dvorišče

in jo zaman pričakoval.

Lesi ni bilo.

“Jutri nadaljujeva,” je rekla Cilka. Pa ravno zdaj, ko je postalo napeto! “Delo me čaka. Skuhala bom ingverjev sirup. Ampak še prej bom dvigovala zabojčke s knjigami, za mišice. Odkar ne hodim več v službo, sem vedno bolj švoh. Ti bi si lahko medtem v dnevni sobi z Adelajdo podajal medvedka.”

No, pa smo jo spet srečali! Princeso Adelajdo, krono Cilkinega stanovanja, mojo velecenjeno prijateljico, ki takrat še ni bila prav nič prijateljska do mene. Mislil sem, da se ne bova nikoli razumela. Vsa nališpana in počesana se je ravno lotevala enega svojih praznovanj. Ko me je zagledala, je prhnila:

Kaj je, ti, filozof!

Včeraj sem bil profesor.

Ker je bil svetovni dan profesorjev. Danes pa je obletnica ustanovitve mačje filozofske fakultete. Njena prva ravnateljica je bila Filo, ki je vzgojila Zofijo, ta pa je bila moja prababica in je zaslužna za izobrazbo vseh svojih potomcev, tudi za mojo.

Mi lahko razložiš, kaj je filozofija?

Saj sem ti že povedala: znanost, ki sta jo začeli Filo in Zofija, mati in hči. Prebrali sta toliko knjig, kolikor je na tebi dlak.

Ne more bit res. Veš, koliko imam jaz dlak ...

A jih jaz nimam? Lahko jih prešteješ. Do ponedeljka potrebujem rezultat, ker bom praznovala zmago na lepotnem tekmovanju. Mogoče te povabim.

Na jeziku nimaš nobene dlake, presneto veliko nakladaš. S kom boš tekmovala?

S sabo! Koliko mačk pa vidiš tukaj? Poleg tega imam v ponedeljek rojstni dan.

Vidite! Adelajda se je nenehno poigravala z mojo inteligenco! Nazadnje nisem več vedel, ali imam rep na glavi ali na riti. Nisem se mogel vklopiti v njeno družbo, zato sem se raje umaknil, ona pa se je postavila v nekakšen viadukt. Usločila je hrbet, rep je dvignila gor, dlako prav tako, in potem se je visokostno odmajala proti svoji košari, me nekaj časa opazovala od tam, preden se je končno zleknila in zaspala. Menjala je poze, pretegovala fine tace malo na vzhod, malo na zahod, nekaj časa je molila

vse štiri od sebe, vsako na svojo stran neba, potem se je zvila v klobčič, malo na en bok, malo na drugega, pa spet na hrbet, pri tem je skrbela še za frizuro, tako da je dlako, ki se je vmes polegla, razčesala z jezikom. Kadar se je zbudila in videla, da jo gledam, je rekla:

Kdaj mi boš čestital?

Ne vem, za kaj.

Saj sem ti razložila, je rekla, mi obrnila hrbet in zadremala. Bil sem tako zmeden, da bi jo najraje usekal. Ampak sem se premagal in si rekel, da bom enkrat že pogruntal te njene fore. Saj nisem neumen. Sploh ne. Postal bom vrhunski vremenar in takrat ji bo žal, da me je tako zaničevala, ker ji bom zakuhal nevihto ravno sredi praznovanja.

Šel sem v kuhinjo. Cilka je dvigovala zabojček s kuharski-mi knjigami. Z mize na hladilnik in spet nazaj dol. Ko je preštela do trideset, je zložila knjige na polico, porinila zabojček pod klopec ob steni, sedla za mizo in začela z nožičkom lupiti ingver.

“Zdaj me je pa v križu zaštitalo,” je rekla. “Nekaj drugega bo treba pogruntat za krepitev mišic. Že vem. Valjarja!” Vrgla mi je gumijastega pujska iz kuhinje v dnevno sobo, jaz pa sem ji ga prinesel nazaj. To igro sva potem še sedemnajstkrat ponovila. Ona je medtem namočila ingver za sirup in skuhala kosilo. Nato mi je dala brikete in četrto svojega polpeta. Seveda na črno, ker je to v zakonodaji moje mamice prepovedano.

Tako je mineval prvi dan mojega pasjega življenja. Ko je Cilka po kosilu zadremala na brisači, pogrnnjeni po tleh, in se je tudi Adelajda še zmeraj valjala po blazini, sem imel mir, zato sem skoval drzen, neverjeten, kraljevski načrt. To je bil sploh moj prvi načrt v življenju. Do tega trenutka sem izvajal samo tiste, ki so jih zame kovali drugi.

Ko je mamica prišla pome,

sem bil priden kot lopatka za presajanje čebulic. Čepel sem v kotu, prislonjen k steni, pustil, da me je dvignila v voziček, za razliko od lopatke sem jo vdano gledal v oči in se ji priliznjeno smehljaj. Seveda se psi smehljamo, kaj da ne! Ja, vem, da je bilo to hinavsko, drugače nisem baraba, samo omamljen sem bil od želje, da naredim nekaj velikega in po svoje, zahrbtnost mi ni v ponos. Takoj ko sva zapustila Cilkino hišo, sem skočil iz vozička in zbežal. Res, ne lažem! Tekel sem naravnost proti parku. Bil sem kot prava zvita podlasica. Mamičini klici so me vlekli nazaj, ampak sem jih premagal in tekel naprej. Pot sem si prejšnjega dne zapomnil in sledil sem vonju borovcev. Še dolgo sem slišal mamico, vendar si nisem premislil. Hotel sem v park, za vsako ceno. Figo mar mi je bilo, kaj bo z mano potem. Ustavljaj sem se le toliko, da sem dvigoval zadnjo taco in označeval pot. Nisem premišljeval, kaj bom jedel, kje bom spal, kdo me bo cepil in me ščitil pred bolhami, klopi, glistami. Spet mi je lila slina iz gobčka, zelo sem se upehal. Nisem vrhunski športnik, vendar sem pritekel do parka. Vrgel sem se na travo. Globoko sem dihal, videl sem sivkasto nebo nad seboj, plavajoče oblake, vrhove borovcev, ki so se rahlo upogibali, spreminjali so barvo in metali sence drug na drugega, odkril sem pasja nebesa.

Ko sem si oddahnil, sem bil žejen. Strahotno žejen. Zavohal sem vodo, šel za smrčkom in odkril majhen zanikrn ribnik. V njem

so plavale oranžne ribice. Simpatične. Take sem že videl na televiziji, v risanki. Škoda bi jih bilo za ribje brikete. Popil sem nekaj vode, bolj za silo. Zdrznil sem se: *Kaj bo, ko bom lačen? Ah, šel bom domov, samo da se malo razgibam. Saj me bo mamica verjetno prišla iskat.*

Ulegel sem se. Zapihala je rahla burja. Ni mi šla na jetra. Ležal sem in čakal, da se prikažeta Golaž in Beni. Kmalu sem ju zagledal. Beni je že tekel proti meni.

Živela svoboda! je vzkliknil, ko se je približal. *Bova trenirala?*

Nisem še v formi, sem odvrnil. A ne vidiš, da sem crknjen!

“Kaj je pa to zdej! Ke maš pa ti dons svojo rožco?” je vzkliknil Golaž. “Pa ja nis kr sam pršu? A si kidnu?”

Bil sem ju tako vesel, da sem pozabil na utrujenost. Skočil sem pokonci.

A nisi crknjen? se je zarežal Beni. Seveda se psi režimo, kaj da ne!

Golaž je takoj vedel, kaj hočem, pobral je palico in zaklical:

“Aksel, Beni, akcija!” In je vrgel palico, da je letela čez park. Tekel sem kot nor, divjal skupaj z Benijem, pomislil sem, da mi je tek prirojen, da sem res talent, samo da tega prej nisem vedel, in da se bom lahko prijavil na svetovno prvenstvo, tekel sem hitro, noge, ki so bile po novem tačke, se mi niso več zapletale. Zgrabil sem palico še pred Benijem in jo nesel nazaj. Čudovit popoldan je bil, pretežno oblačno, z blago burjo, ki me ni motila. Zjutraj sem bil krivičen do vremenarja. Kar je scmaril,

je bilo dobro. To, da sem pes, mrcina in žvau, pa je bilo sploh fantastično.

Ko sem tako skupaj z Benijem brez prestanka lovil palico, mi je v ušesa butnil znani glas. Ustavil sem se, tačke so mi odgovedale. Zagledal sem mamico, ki je vpila:

“Aksel, porednež, kje se klatiš!”

Pes se usmili, je rekel Beni in se postavil zraven mene.

Bila je divja. Stekel sem k njej, spustil palico pred njene noge, pomahal z repom, dvignil ušesa in se ji milo, nadvse ljubeče zazrl v oči. Ona pa je rekla: “Navadna pasja zguba si. Vedela sem, da bi morala vzeti kavalirja, ne tebe.”

32 Sveta pašteta, niti sanjalo se mi ni, kdaj in kje me je vzela in da je mogoče izbirala med mano in *kavalirjem*. Sploh nisem vedel, kaj je to kavalir – žival ali rastlina. Mogoče ji je žal, da ni vzela rastline, ta nikoli ne beži od svojih skrbnikov. Ne, nisem se mogel spomniti, kdaj in od kod sem prišel k mamici.

“Dajte, no,” se je oglasil Golaž. “Pes je rad zunaj, to je normalno.”

Mamica je najprej obstala, potem pa še bolj znorela.

“Kako se pa vi grdo obnašate!”

“Vi pa, oprostite, nadirate žvau, ki ni kriva za vaše ideje!”

“Porkaduš! Sebe pogledajte! Kdo pa mislite, da ste?” je zakričala mamica, da sem se je začel bati. “A mislite, da so vsi psi tako

nemarni kot vaš? Moj je lepo vzgojen, še nikoli mi ni ušel. Vi ste slabo vplivali nanj, ker ste ga včeraj spodbujali, naj se valja po tleh!”

“O, mater, adijo pamet, oprostite, gospa, ampak res me zanima, a ste že kdaj vidli volka v toplicah pa medveda pr frizerju? Sej je lepo, da ga mate radi pa da tko skrbite zanj, ampak ne morda ga pa met ceu cajt not zaprtga, no, in ga zmerjat zato, k laufa za palco!”

“Kaj se sploh vtikate, vi, gnida!”

“Veste kaj, gospa, zmerjal me pa ne boste. Greva, Beni!” Stopil je še do mene, me počohal za ušesi in rekel: “Fletna žvauca si, veš.” In se je obrnil, da bi šel.

Moja mamica pa, ne vem, kaj jo je pičilo, je zamahnila s torbico in ga kresnila po hrbtu.

Beni je zabevska! se zakadil v mamico, zgrabil njeno široko hlačnico in je, resk, en kos odtrgal. Bil sem tako zmeden, da nisem vedel, koga naj branim in koga napadem, zato sem, ne da bi razmišljal, še jaz odtrgal en kos mamine hlačnice.

“Banda hudičeva!” je zavreščala. “To je norišnica!”

Z Benijem sva se ustrašila in se nehala zaganjati vanjo, mislil sem, da se bo še bolj drla, ampak se ni, planila je v jok. Golaž je otrpnil in jo gledal.

“Oprostite, nisem hotela!” je zajavkala mamica in se zrušila na bližnjo klopco. “Žal mi je, vsa iz sebe sem. Nisem hotela. Sploh

nisem taka. Nikoli še nisem kričala na svojega psička in človeka tudi še nisem udarila. Spravite, prosim, vašo zverino stran od mene!" je milo rekla Golažu, meni pa: "Pridi sem, tulipanček. In oprosti mi, lepo te prosim."

Prišel sem k njej, seveda, bila je to spet moja mamica, imel sem jo rad in sem ji že oprostil. Kos njene hlačnice sem ji položil pred noge in se stisnil k njej.

"Beni!" je poklical Golaž. Beni je skočil k njemu in mu nesel svoj kos hlačnice.

"Oprostite," je še enkrat v solzah rekla mamica.

"Je že v redu," se je nasmehnil Golaž. "Mi je zlo žou za vaše hlače." Pobral je kos blaga na tleh in ji ga dal v roko.

"Saj sem sama kriva!" Mamica se je zdaj že malo nasmehnila, ampak so ji še vedno tekle solze. Golaž je iz žepa izvlekel velik, lepo zložen robec iz blaga.

"Nate, vzemte, gospa, opran je in zlikan. Kar pomirte se, nisem jezen. Vzemte robec, mi ga boste potem enkrat nazaj prnesli. Tamle žvim, na konc mesta, v zadnji vrsti hiš, pridte na obisk pa na kofe!"

"Hvala," je zahlipala moja mamica, pospravila oba kosa hlač v torbico, vzela robec in si obrisala oči.

"Pod hribom, številka sedem," je zaklical Golaž. "Adijo. Pa res pridte. In psa prpelte s sabo. Nč se sekirat, vse je v redu. Adijo. Beni, pejva," je zaklical. Beni je pritekkel k meni:

Gašper mu je ime, zapomni si. Pod hribom sedem, hiša lepo diši. Po praženih jetrcih, spoznal jo boš! Se vidiva.

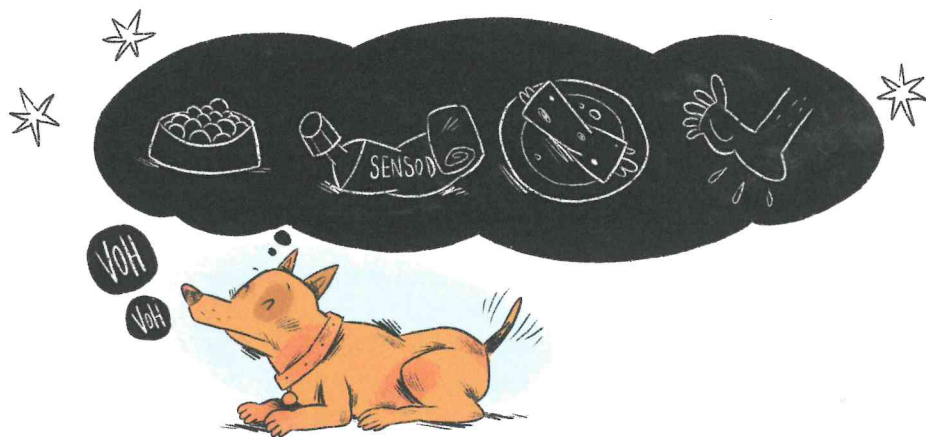
In sta šla. Zlezal sem mamici v naročje in jo polizal po obrazu. Ni me odrinila.

"Ti moj buhteljček," je rekla. Pojma nimam, kaj je to. Mogoče kaj za pojest.

Ko je nastopil večer,

bi si lahko oddahnil, ampak si nisem. Žrlo me je, da sem še vedno mamina scrkljana mevža in da mi je pogum, s katerim sem izpeljal svoj načrt, uplahnil. Pregarjalo me je tudi tisto, kar sem izvedel med mamičinim vpitjem: da bi namesto mene raje vzela *kavalirja*, kar je pomenilo, da sem nadomestek za nekaj neznanega.

Večer je imel vonj po briketih, mamini zobni pasti, palačinkah s špinačo in prepotenih nogah. Davor, ki se piše Krivec, je prišel naravnost iz službe. Ne zavidam ljudem, ki so ves dan v čevljih. Tace so naj srečnejše bose. Izogibal sem se mu v velikem loku. Z mamico sta gledala televizijo.

“Umij si noge, ljubček. Ali pa se kar stuširaj,” mu je vljudno rekla mamica in s tem odrešila tudi mene. Davor jo uboga, ker je zaljubljen vanjo. Mene pa ne mara. Kadar sedi pri njej na kavču, moram biti jaz na tleh. Izkoristil sem čas, ko je šel v kopalnico, da sem se malo pocrkjal, ampak sem se umaknil takoj, ko se je vrnil, oblečen v majico s kratkimi rokavi in v hlače od trenirke.

“Miška moja, bi ti meni dala eno mrzlo pivo?” je vprašal. Mamica je šla v kuhinjo in mu ga prinesla. Nato sta gledala televizijo. Vmes jo je kar naprej nekaj spraševal. *Bi šla z mano v kino? Kdaj bova pa imela čas, da greva na morje? In če bi midva skupaj delala? Bila bi tajnica v moji pisarni.* Ona je rekla: *Ne še, srček. Ni še čas. Mogoče kmalu.* Potem sta gledala film in se objemala. Smukal sem se tam okrog in čakal, da me bosta opazila.

“Naj se igra s pujskom,” je rekel Davor. *S pujskom, ja!* Mislil je mene, jaz naj se igram, da se me bo rešil.

“No, igraj se s pujskom,” je ukazala mamica. Prijel sem pujska z zobmi in ga malo grizljaj. Brez veze, to sem delal samo zato, ker je ona rekla.

V filmu sta se dva prepirala. *Zapuščam te!* je vzkliknil moški. *Prav, zapusti me, če me ne maraš več,* je zavpila ženska. *In najin otrok? Vzemi svoje stvari in mi pusti otroka.*

“Uboga ženska,” je zavzdihnila mamica. “Zakaj se je sploh poročila z njim?”

“Ni vedela, da bo tak.”

“Upam, da se ti ne boš tako spremenil.”

“Nikoli,” je rekel Davor in jo skoraj zmečkal.

“Kaj gledaš? Igraj se,” je zarohnel name.

Ja, ja, igray se! Ti se daj, če ti je toliko do tega!

38
Obrnil sem mu hrbet, ampak tega še opazil ni. Pujska ne maram več, ker smrdi po avtomobilskih gumah. Vrgel sem ga v kot in stikal po kuhinji. Moj smrček je zaznal vonj po Beniju. Sledil sem mu. Vodil me je do kuhinjske omarice pod koritom. Odprl sem vratca, za katerimi je koš za odpadke. V smeteh sta ležala kosa maminih hlač, ki sva ju z Benijem skupaj obdelala. Natančno sem vedel, kateri kos je bil v mojem in kateri v njegovem gobcu. Ugotovil sem, da mi smrček deluje bolje kot prej. Pomirjalo me je spoznanje, da se kot pes razvijam in napredujem. Na tem svetu si lahko dober tekač, dober vremenar in dober vohljač. Zaprl sem vratca, se odvlekel v svoj kot in se ulegel. Skoraj sem že zadremal, ko me je našel Davorjev glas:

“Prav, ga bova pa jutri po zajtrku peljala,” je rekel. “Naj ga kastrirajo. Meni se to sicer ne zdi potrebno, ampak odločitev je tvoja, pes je tvoj.”

O čem se pogovarjata? Dlake so se mi postavile pokonci.

“Veterinar je rekel, da se bo potem umiril. Ne sicer takoj, počasi pa, že v nekaj tednih.”

Ojoj, veterinarja bom nabasal, že brez tega sem na tleh, moj ljubi čevapčič! In kaj pomeni, da psa kastrirajo? Zvenelo je strašno.

Spet sem bil popolnoma buden. Mamica in Davor sta poslušala poročila, tudi vremensko napoved, obetalo se nam je sonce. *Dobro, vremenarji moji, sem tiho rekel. Vsaj vi me niste razočarali! Popoldan boste mogoče malo pokvarili, ker ste napovedali možnost popoldanskih ploh in neviht, ampak saj razumem, da je fino kaj ušpičiti, ker je drugače služba dolgočasna. In verjetno vam je prenaporno, če ves dan kurite!*

Misel na vremenarje me je uspavala. Še sam ne vem, kdaj me je zmanjkalo. Zbudil sem se le, ko so ponoči zaškripala vhodna vrata. Iz stanovanja je izginil vonj Davorjevih tac, njegovi čevlji so šli ven, Krivec pa z njimi. Dobro. Nisem ga imel neznansko rad, saj to ste verjetno že opazili. Nato sem spet potonil. Krdelo veterinarjev v belih haljah in s kovinskimi očali me je lovilo po stopnišču bloka. Vsi so imeli v rokah ogromne injekcije. Eden od njih je bil oblečen v smučarski kombinezon Marcela Hirscherja, svetovnega prvaka v slalomu in veleslalomu, ki ga moja mamica obožuje in bi padla v nezavest, če bi prismočal iz televizije. V mojih sanjah je Hirscher posodil kombinezon veterinarju. Ne vem pa, kdo mu je dal očala, imel je namreč plavalna, v rokah pa vrtne škarje, s katerimi je strigel po zraku, da je kar žvižgalo, in me lovil z njimi. Zatulil sem. Potem je prišla mamica in me odrešila. Dvignila me je in me nesla k sebi v posteljo.

“Nič se ne boj, kozarček zlati,” je šepetala. “Pri meni si na varnem. Umiri se in zaspi.”

Postalo me je še bolj strah. Varnost pri mamici je postala nevarna. Bal sem se biti v hiši, občutljiv kot kozarček, stran od borovcev

in neba z oblaki, daleč od pasjih nebes, z njo, ki me bo zjutraj peljala k Marcelu Hirscherju. Dežural sem do jutra, ko se je vrnil Davor. Prišel je v športnih copatih, ki jih je nosil samo ob sobotah, držal se jih je vonj po teniškem igrišču. Iz kuhinje se je privalil duh po kavi in krofih. Takoj sem pomislil na Hirscherja. Zvilo me je v trebuhu. Kadar me je strah, dobim drisko. Zacvilil sem in stekel k vhodnim vratom. Mamica je prišla hitro, ampak vseeno prepočasi, ker je bilo moje črevesje pod silovitim pritiskom. Dvignila me je v naročje in me nesla dol. Vrenje v mojem trebuhu pa je nezadržno naraščalo. Ona lepo počasi dol, moja kolobocija pa vedno hitreje gor. Ker je bilo dvigalo zasedeno, je šla peš po stopnicah, ampak prepočasi, prepočasi! Vedel sem, da je vprašanje sekund, kdaj se bom razpočil kot balon, ki ga prebodeš s krempljem. Zelo težko sem se zadrževal, molil bi pasje molitvice, če bi jih znal, samo da bi me čim prej odložila na travo. Stopila sva že ven, na stopnišče pred vhodom, še vedno me je držala v naročju. O, križ pasji! Nisem več zdržal.

Razpočil sem se, čisto zares! Eksplodirala so mi čreva. Gmota driske se je skozi edini izhod iz črevesja razletela na vse strani, po šipi vhodnih vrat, po belih stopnicah, po zvoncih domofonov in kar je najhuje – po maminih oblačilih in natikačih. Zavpila je tako, da bi mi lahko razneslo še ušesa, glavo in pljuča, če se ne bi na vso moč izstrelil iz njenega naročja, do dna osramočen, s takšno močjo, da sem preletel bajer svojega dreka na stopnicah in tekel, tekel, samo tekel, stran od vse te gnojnice. Ničesar več nisem slišal za seboj, nič več mislil, samo tekem sem, kakor prejšnjega dne, ampak ne v park, seveda ne,

42

tam bi me Davor in mamica takoj našla, če bi me sploh iskala. Pomislil sem, da sem se jima dokončno zagabil in da za mamico zdaj spadam h golazni, ki je ne mara: klopom, bolham, ušem, glistam, stonogam, mišim, podganam, golobom in potepuškim mačkam. Zdelo se mi je možno, da me sploh ne bo iskala.

Vseeno sem raje tekkel na drugo stran mesta proti hribu, ki ga nisem poznal. V tisti konec, kjer živi Gašper z Benijem. *Saj sem povabljen! Sicer z mamico, ampak tudi brez nje me bodo sprejeli*, sem sklenil. *Našel bom hišo pod hribom, kjer diši po četrtekovi hrani. Samo umiti se moram, a ne, takle ne morem na obisk.*

Prišel sem že do zadnjih blokov na drugi strani mesta, za njimi so rasle tri vrste hiš. Izogibal sem se ljudem, ki so vodili svoje pse na sprehod. Večina je bila namenjena ven iz mesta, proti hribu. Spet sem zavohal borovce, travo, oblake in vodo. Najbolj mi je dišala voda. K vsem tem vonjem so bili primešani še drugi, ki jih nisem poznal, vendar med njimi ni bilo vonja po briketih, milu in čevljih. Postal sem lahek, tekkel sem. Če bi znal, bi zapel kakor teta Cilka, o ljubezni, prostosti, planincah, ovčicah, dekličih in fantičih, pastiricah in žgancih, Kristusu in Mariji, mačkah in psih. Kadar se je basala z evkaliptusovimi bomboni, si polagala rezine paradiznika na obraz in mi pri tem razlagala, da se bo zaradi oblog pomladila in polepšala, je zapela *En hud pesjan je živu, se futrou je z ljudmi, iz njih župco si je kuhal, obral jih do kosti*. Ta mi je bila od vseh najbolj všeč, pa tudi Cilka mi je bila všeč, zaradi mene se ji ne bi bilo treba ne mladiti ne lepšati.

43

Tekel sem naravnost in se umikal, kadar mi je kdo prišel naproti. Skril sem se v grmovje, saj nisem hotel, da me kdo vidi tako svinjskega. Psi so me najbrž zavohali, ker so lajali in vlekli v mojo smer, vendar so jih gospodarji s povodci vlekli nazaj.

Potem pa sem zagledal nekaj najlepšega, kar so kdaj videle moje oči.